

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 364

гр. Стара Загора, 10.03.2026 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, ПА ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в закрито заседание на десети март през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: Мариана М. Мавродиева

Членове: Веселина К. Мишова
Орлин Н. Летов

като разгледа докладваното от Мариана М. Мавродиева Въззивно частно гражданско дело № 20265500500157 по описа за 2026 година

Производството е образувано по частна жалба на Т. И. И., чрез адв. А. Ч. от ВТАК, против протоколно определение № 92 от 02.02.2026г., постановено по гр.д. № 2820/2025г. по описа на Районен съд – Казанлък, с което се прекратява производството по делото и се изпраща на РС- София по правилата на местната подсъдност.

Частният жалбоподател е останал недоволен от обжалваното определение, поради което го обжалва в срока, като неправилно. Излага съображения, че първоначално делото било образувано в РС – Велико Търново. В отговора на исковата молба ответникът – банка направил възражение за местна подсъдност на делото. В съдебно заседание в РС – В. Търново, съдията – докладчик прекратил производството и го изпратил по подсъдност на РС – Казанлък. Определението не било обжалвано и влязло в сила, поради което подсъдността се стабилизирала и РС – Казанлък нямал право да пререшава този въпрос. Моли съдът да отмени изцяло обжалваното определение и да определи делото да се гледа от РС – Казанлък.

В постъпилия в срока писмен отговор от „Първа инвестиционна банка“ АД, гр. С., чрез юриск. Д. И., се взема становище, че частната жалба е неоснователна. Моли да се потвърди обжалваното определение.

Съдът, след като обсъди направените в жалбата оплаквания и провери допустимостта ѝ, намери за установено следното:

Жалбата е подадена в срок от легитимирана страна против подлежащ на обжалване акт по подсъдността, поради което на основание чл. 121 ГПК е допустима. Внесена е дължимата държавна такса за въззивно частно производство.

Производството по гр.д.№ 2361/2025г. е образувано в Районен съд – Велико Търново, по искова молба от Т. И. И., чрез адв. А. Ч., против Първа инвестиционна банка АД гр.С. по предявен отрицателен установителен иск, че ищецът не дължи на ответника сумата 5000 лв. по договор за кредитна карта от 21.11.2020г. с твърдения за извършени неправомерни действия от нейно име за отпускане на кредит и издаване на кредитна карта.

Ответникът е направил възражение в отговора, че делото не е местно подсъдно на РС – В. Търново, тъй като седалището на ответника е в гр.С. и е поискал да се изпрати на СРС.

В съдебно заседание на 05.12.2025г. съдът е приел, че по правилата на чл. 113 ГПК и настоящият адрес на ищеца - потребител делото е подсъдно на РС – Казанлък. Затова е прекратил производството пред РС – В. Търново и го е изпратил по подсъдност на РС- Казанлък.

Образувано е гр.д. № 2820/2025г. по описа на КРС. По делото е постъпила молба от ответника – ПИБ Ад гр.С. с искане до съда да разгледа и да се произнесе по възражението им за местна подсъдност на спора.

В публично съдебно заседание на 02.02.2026г. КРС е разгледал възражението за местна подсъдност на спора на ответника и е приел, че спорът не е с потребител, поради което е приложила общата местна подсъдност по чл. 105 ГПК по постоянния адрес или седалището на ответника. По тези съображения е прекратил делото и го е изпратил по подсъдност на РС – София.

Основният въпрос по делото е дали ищецът Т. И. И. има качеството на потребител, което обстоятелство има значение за определяне на местната подсъдност на спора по реда на чл. 113 ГПК или по реда на чл. 105 ГПК. С изменението на ГПК със ЗИДГПК /обн., ДВ, бр. 65 от 07.08.2018 г./ се предвиди, че исковете на и срещу потребители се предявяват пред съда, в чийто район се намира настоящият адрес на потребителя, а при липса на настоящ адрес – по постоянния. Целта на законодателя с посоченото изменение на разпоредбата на чл. 113 ГПК е да бъде осигурен възможно най-лесен и евтин достъп до правосъдие на икономически по-слабия субект в спорното правоотношение - потребителя, да бъде постигната равномерна натовареност на съдилищата в страната, оптимизиране на съдебната карта и по-бързо правораздаване.

Съобразявайки горните разпоредби настоящият съдебен състав счита, че законодателят е ограничил разпоредбата на чл. 113 ГПК до споровете, образувани по искове на и срещу потребители в смисъл на икономически по-слабата страна в правоотношението, т. е. потребители по смисъла на § 13, т. 1 ДР на ЗЗП. Съгласно §13 от ДР на ЗЗП, "потребител" е всяко физическо лице, което придобива стоки или ползва услуги, които не са предназначени за извършване на търговска или професионална дейност, и всяко физическо лице, което като страна по договор по този закон действа извън рамките на своята търговска или професионална дейност.

В случая не става дума за сключен договор за потребителски кредит, на

който да се позовава ищеца в иска си, а за извършени неправомерни действия от нейно име за теглене на кредит.

Поради изложените съображения въззивният съд намира, че ищецът Т. И. от гр.Казанлък няма качеството на потребител по смисъла на ЗЗП и чл. 113 ГПК е неприложим. От това следва, че в случая се прилага общата разпоредба на чл. 105 ГПК за местна подсъдност на спора по постоянния адрес или седалището на ответника.

Въззивният съд намира, че местната подсъдност на делото не е стабилизирана, както твърди ищеца, тъй като първоначалният районен съд – ВТРС не се е произнесъл по възражението на ответника по чл. 105 ГПК, а е приложил служебно правилото на чл. 113 ГПК.

Предвид изложените съображения съдът намира, че обжалваното определение на Казанлъшкия районен съд е правилно, поради което следва да бъде потвърдено.

Водим от горните мотиви и на основание чл. 278, ал. 1 и 2 ГПК, Окръжният съд

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА протоколно определение № 92 от 02.02.2026г., постановено по гр.д. № 2820/2025г. по описа на Районен съд – Казанлък.

Определението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____